

Rok akademicki:

2014/15

Jednostka prowadząca:

Wydział Teologiczny Sekcja w Tarnowie

Kierunek:

Teologia (w Tarnowie)

Specjalność:

teologia kapłańska

Poziom:

jednolite studia magisterskie, stacjonarne

Nazwa przedmiotu:**Homiletyka****Język:**

PL

Typ przedmiotu:**Przedmiot obieralny:**

nie

Rok studiów, semestr:

rok VI, semestr zimowy

Wymiar:

wykład: 15 godz.;

Punkty ECTS:

wykład: 2;

Forma zaliczenia:

wykład: egzamin;

Prowadzący:

wykład: ks. prof. dr hab. Henryk Sławiński;

Koordynator sylabusu:

ks. prof. dr hab. Henryk Sławiński

Sylabus dostępny w ramach:

- [Homiletyka](#) [na kierunku:] [teologia kapłańska](#) (T(wT)_tk), jednolite studia magisterskie, stacjonarne, VI rok, semestr zimowy
 - [prowadzący wykład:15h/e/2ECTS]: ks. prof. dr hab. Henryk Sławiński;

Wymagania wstępne:

Wiedza i umiejętności osiągnięte po zaliczeniu edukacji homiletycznej przewidzianej na wykłady na IV i V roku studiów filozoficzno-teologicznych

Cele:

Znajomość procesu komunikacji międzyludzkiej. Umiejętność tworzenia jednostki komunikatu homiletycznego i zdolność do krytycznej analizy kazań.

Treści kształcenia:

Homiletyka formalna i szczegółowa:

Przepowiadanie w konwencji teorii komunikacji (psychologiczno-socjologiczne aspekty przepowiadania)

Retoryczny wymiar przepowiadania (kompozycja, język, styl, przyswajanie pamięciowe, wygłoszenie, dialog homiletyczny)

1. Proces komunikacji międzyludzkiej – funkcje języka w komunikacji.
2. Podstawowe wiadomości o języku. Cechy języka kaznodziejskiego.
3. Sytuacje komunikacyjne w liturgii.
4. Proces komunikacji homiletycznej.
5. Pomiędzy mową a pismem – środki ekspresji brzmieniowej.
6. Elementy konstytutywne procesu odbioru.
7. Definicja i natura jednostki przepowiadania.
8. Budowa komunikatu homiletycznego (kompozycja, styl).
9. Proces tworzenia jednostki komunikatu homiletycznego (przygotowanie bliższe i dalsze). Sposób doboru i oceny tworzywa kaznodziejskiego
10. Praca nad tekstem biblijnym i liturgicznym - od tekstu do homilii (kazania)
11. Metoda medytacji antropologicznej i homiletycznej (styku słowa Bożego z konkretnym życiem kaznodziei oraz słuchacza)
12. Zasady dotyczące wygłoszenia kazania/homilii.
13. Rodzaje homilii (Ze względu na formę: monologowa, dialogowa, zespołowa).
(Ze względu na okoliczności: eucharystyczna, chrzcielna, ślubna, pogrzebowa).
14. Rodzaje kazań ze względu na wiek (dla dzieci, młodzieży, dorosłych...); ze względu na seryjność (rekolekcyjne, misyjne...); ze względu na kontekst roku liturgicznego (pasyjne, maryjne, hagiograficzne...); ze względu na sposób komunikacji (kazania wygłaszane w komunikacji bezpośredniej, kazania wygłaszane w mediach: radio, telewizja...).
15. Samodzielna, krytyczna analiza kazań

Efekty kształcenia:

E_1. Zna podstawowe wiadomości o języku, terminologię stosowaną

E_2. Zna teologiczny status homiletyki, elementy konstytutywne przepowiadania i zarys historii kaznodziejstwa,

E_3. Umie samodzielnie przygotować i wykonać przemówienie publiczne

E_4. Potrafi wykorzystać znajomość procesu komunikacji międzyludzkiej w relacjach społecznych i wystąpieniach publicznych

Metody i narzędzia dydaktyczne:

M_1. Wykład

M_2. Referat przygotowany przez poszczególnych studentów

M_3. Dyskusja

M_4. Krytyczna analiza wybranych tekstów homiletycznych.

M_5. Napisanie homilii do wyznaczonych tekstów biblijnych i liturgicznych

Sposoby sprawdzania i warunki zaliczenia:

W_1. Ocenianie ciągle przygotowania do zajęć i aktywnego udziału w dyskusji.

W_2. Praca semestralna na temat ustalony z każdym studentem, powinna być oddana do 15.12.2014

W_3. Egzamin ustny po zakończeniu zajęć w każdym semestrze

Lektury podstawowe:

Z. Adamek, Homiletyka, Tarnów 1992.

R. Zeffass, Od perykopy do homilii, Kraków 1995

R. Zeffass, Od aforyzmu do kazania, Kraków 1995

H. Sławiński, Homilia podczas pogrzebu dzieci zmarłych bez chrztu, [w:] Od bólu po stracie do nadziei życia. Pogrzeb dziecka poronionego, red. Jan Dziedzic, Piotr Guzdek, Wydawnictwo naukowe, Kraków 2013, s. 127-152.

H. Sławiński, Homilia pogrzebowa: proklamacja Chrystusa a nie pochwalna mowa żałobna, „Przegląd Homiletyczny” 15 (2011), s. 119-134.

H. Sławiński, Troska Kościoła o poprawę jakości homilii: od synodu o Eucharystii i Sacramentum Caritatis do synodu o słowie Bożym i Verbum Domini, „Colloquia Theologica Ottoniana” CTO 2012, nr 1, s. 37-62.

H. Sławiński, Problematyka polityczna w kazaniu, „Polonia Sacra” 2 (2012), s. 17-39.

H. Sławiński, Problem języka w nauczaniu religii wśród młodzieży, „Ateneum Kapłańskie” 626 (2013), z. 1, t. 161, s. 109-128.

Lektury uzupełniające:

A. Lewek, Współczesna odnowa kaznodziejstwa, t. 1. Z najnowszych dziejów ruchu homiletycznego; t. 2. Zarys homiletyki ogólnej, Warszawa 1980; tenże, Funkcja kerygmaticzna Kościoła w świetle Vaticanum II. Istota i zadania, t. 1-2, Warszawa 1984.

T. Lewandowski, Odnowa kaznodziejstwa polskiego w twórczości XX wieku. Od teorii wymowy kościelnej do teologii kaznodziejstwa, Toruń 2011.

H. Sławiński, Prywatne objawienia w kościelnym przepowiadaniu, „Ateneum Kapłańskie” 617 (2012), z. 1, t. 158, s. 7-25.

H. Sławiński, Wykorzystaniu rekwizytów w przepowiadaniu, „Przegląd Homiletyczny” 17 (2013), s. 97-115.

H. Sławiński, Ludzki wkład w skuteczność przepowiadania słowa Bożego, „Polonia Sacra” 72 (2011), nr 28, s. 227-241.

H. Sławiński, Słowo Boże przemienia życie tych, którzy przyjmują je z wiarą, „Ateneum Kapłańskie” 611 (2011), z. 1, s. 109-116.

Uwagi: